

КЊИЖЕВНИК БРАНИСЛАВ МАТИЋ У ИНТЕРВЈУУ „НАРОДНОЈ ТЕЛЕВИЗИЈИ”

Последњи корак ка провалији

Стално је заказивано објављивање велеиздајничког „коначног решења” и „обавезујућег споразума” о Косову, као 9. септембра 2018. у Косовској Митровици, а онда се не деси ништа. Тресла се гора, родио се миш. Изнурујуће је понављана лажна катастрофа да би она, онда када се стварно догоди, прошла скоро незапажено. Данас видимо како то изгледа. У међувремену, мрежа „контроле отпора” чврсто је пребачена преко Србије, све пукотине су покрпљене, све институције понижене и у чвор везане. Једни су уцењени, други корумпирани, трећи маргинализовани и ућуткани, четврти (нарочито у Цркви) сахрањени. Неки нејаки су припуштени у парламент да би повели и за Голеш планину одвели стварни отпор, као онај са протестног окупљања од 17. марта 2023. Највише је слуђених и хипнотисаних овом професионално вођеном магијско-шибицарском представом. И? Је ли то крај? Затворићемо ову крчму и „отићи немо у тамну ноћ”? У нади да се Србија бар сад може пренути из опаког бунила — а можда још није прекасно — доносимо делове овог разговора од пре четири године

У емисији „Агора” „Народне телевизије” (уредник и водитељ Дејан Булајић) 21. марта 2019. гостовао је књижевник Бранислав Матић, главни уредник *Нације*. Преносимо изводе из тог интервјуа, а у целини га можете погледати

[овде](#)

Више пута сте наглашавали да у драматичним догађајима који нас чекају посебно важну улогу има Српска православна црква. Како видите држање Цркве у овим ковитлацима око нас?

Радови на градилишту велеиздаје у колонији званој Србија су завршени. Али извођење последње представе стално се одлаже, искључиво из страха да би се сва ова скаламерија могла срушити, да би се овај симулакрум могао распасти. А вртлог који би тако настао могао би заувек однети и велеиздајнике и њихове иностране господаре.

Зато се толико пута понавља иста изнурујућа драматургија. Заказује се објављивање „коначног решења” и „обавезујућег споразума” о Косову, напетост се подиже до крајњих граница, као што је било 9. септембра 2018. у Косовској Митровици, а онда се не деси ништа. И небројено пута тако: „Тресла се гора, родио се миш.” Са становишта окупационе политичке технологије која се користи против Србије, смисао тога је јасан. Стално понављамо лажну катастрофу да би она, онда када се стварно догоди, прошла скоро непримећено. Да бисмо, отупели од јаловог понављања, јефтине драматике и празних прича, касно реаговали онда када се завршни чин велеиздаје заиста буде одвијао пред нашим очима.

Те ђаволске смицалице и пометње треба смирено разгрнути пред собом, као дим, као паучину. Мора се остати будан и врло пажљиво пратити шта колонијална управа заиста ради, а не шта прича. Дај, Боже, да до велеиздајничког српског пристајања на предају Косова и Метохије никада не дође. Дај, Боже, да се саберу и уразуме и они међу Србима који су на тако нешто уопште помишљали. Али, ако до тога ипак дође, онда свако од нас мора јасно и неодступно знати шта му је чинити.

Кључну улогу, [писао сам](#) о томе опширно, има Српска црква. Упркос свим проблемима и слабостима, Црква је једини преостали српски високи ауторитет који се може делотворно супротставити оваквим убилачким плановима колонијалне управе. Једини ауторитет иза чијег предводништва могу стати остаци свих других расточених српских

ауторитета, од неосрамоћеног дела САНУ и Универзитета до потиснутих часних припадника војске и служби безбедности. Једини ауторитет који може покренути и обликовати деловање вишемилионске родољубиве и честите Србије, сада плански гурнуте у згађеност, резигнацију и пасивност.

Ако колонијална управа у Србији учини и последњи велеиздајнички корак, на било који од припремљених начина, Српска црква је дужна пред Богом и родом да изађе на црту искушењу. Она мора најодлучније одбити да призна све велеиздајничке пристанке и уговоре, све акте којима се крше Устав и закони Србије. Изрећи анатеме и изопштења свих учесника у кривоклетству и велеиздаји. Прогласити Косово и Метохију привремено окупираном територијом (што ће озаконити будућа Народна скупштина слободне Србије). Захтевати од међународних снага на окупираној територији да најстроже поштују све норме међународног права које важе у таквим условима. Од православних цркава и пријатељских држава мора јасно затражити подршку и конкретну помоћ, духовну и канонску, војну, безбедносну, политичку, економску, дипломатску, свакојаку. (Не заборавимо: у земљама које су одбиле да признају отимање Косова и Метохије живи преко пет милијарди људи. Па није баш да смо сами.)

У ОГЊУ ВЕРЕ

Црква од отаџбинске јавности и народа мора тражити да јединствено стану иза оваквих мера. *Црква ће или предводити отпор велеиздаји, или ће тај отпор имати против себе.* Никакве лажне дилеме, тобоже догматске или теоријске, не могу послужити као изговор. Није то „мешање Цркве у политику”, него суделовање у борби за опстанак народа. Живо сведочење високе вере. Српска вера није формалистичка и схоластичка. Не може се свести на кич побожност, на „равнодушну пару спуштenu у руке просјака”, нити на пребројавање колико нас је недељом на литургији.

Литургија је сваки дан.

И суделовање у борби за опстанак народа и државе, за очување слободе, живо је сведочење вере. Огањ вере.

Свети Сава је стварао српску државу и био њен први идеолог и први дипломата. Патријарх Арсеније Трећи није оклевао да се стави на чело народа и спасава га од погибелји. Хаџи Рувим и хаџи Ђера нису износили филозофске изговоре, него су у манастиру Боговађа припремали устанак против турског окупатора. Ђакон Авакум знао је за шта даје живот када су га Турци набијали на колац, на данашњем Тргу Републике у Београду, код Народног позоришта. Поп Лука Лазаревић и прота Матеја Ненадовић су јахали на челу Карађорђевој коњици и преломили Битку на Мишару. Патријарх Варнава и владика Николај знали су 1937. да могу изгубити главу због супротстављања Конкордату, па их то није поколебало. Јеромонах Георгије Бојић, игуман манастира Троноша, преузео је команду над Јадарским одредом и 31. августа 1941. Лозницу учинио првим ослобођеним градом у окупираној Европи.

Ми, дакле, имамо дугу традицију и много бесмртних примера сведочења вере учешћем у првом реду борбе за опстанак народа и државе, за задобијање или очување слободе. Српска црква, хвала Богу, и данас има пред собом само један пут. Овај описани, унет у њену и нашу срж, у кôд и архетип, у вертикалу крста који носимо. Све остало није пут, него беспуће и слом.

Ако Црква, далеко било, на завршни чин велеиздаје буде реаговала неодлучно и млако, начелним осудама и новим апелима, неминовно ће постати саучесник у злу. Ми своју борбу за слободу, државу и опстанак, *своје сведочење Христа*, морамо наставити без ње, а можда и против ње. Било би то несагледиво велика трагедија. Надам се да ће сви у врху Цркве до задњег трена остати тога свесни. Држање Цркве досад је било мудро и одлучно. Тактично до крајњих граница, па можда и с неким претеривањима у томе, али у свему битном храбро и непомерљиво.

Дај, Боже, да тако и остане. Јер највећа искушења су пред нама, а не иза нас.

ТРИКОВИ ИСПРЕД И ИЗА КУЛИСА

На београдским улицама већ месецима трају протести чији садржај, иконографија и многи други елементи збунју. Појављују се и опречна тумачена. Какав је Ваш став о тим демонстрацијама?

Неспорни су једино разлози за велико незадовољство и забринутост нормалних људи.

Чак и они који не схватају природу и размере матрикса у којем живимо, чак и они који су потпуно срозани у благиште и демонију тровачких медија, чак и они који су под тешком масовном хипнозом и наркомански зависни од бескрајне производње лажи, почињу да *осећају*

да овде нешто опасно није у реду. Почињу да *слуте*

куда све ово води. Почињу да *препознају*

да су све ово већ видели, да им је ова провалија однекуд позната.

А они осетљивији, промућурнији и освешћенији, поготову ако су духовно неприпремљени и идеолошки неписмени, не могу више да издрже. Прибегавају сваковрсним унутрашњим и спољашњим бекствима, или се нагло разбољевају, или одлазе. Тону, у сваком случају.

Клептократска мрежа од које је сачињена колонијална управа у Србији потпуно је иступила из националне одговорности и свој системски цинизам довела до неподношљивих размера. Актери и чворићи у тој мрежи више немају веру, нацију, идеологију, име, реч, лице. Од неког хијерархијског нивоа навише, њих интересују само цифре; како рекетирати, исисати, опљачкати и сачувати опљачкано, и како одобровољити стране окупационе господаре (шта им дати) да не отварају та питања.

Али ствар убрзано престаје да функционише, а на многим тачкама доведена је до распрснућа. Интелектуална послуга колонијалне управе – тих двадесетак истих људи који пред нас искачу чак и ако пеглу укључимо, и међу којима има талентованих и образованих људи – узалуд нас убеђује да се никада неће догодити оно што се већ догодило, или се управо догађа пред нашим очима. Од малих животних питања до нашег сада највећег животног питања: Косова и Метохије. То је као кад неко тешком болеснику даје обичне бомбонице и уверава га да се ради о спасоносном леку, од којег ће му

свакога дана бити све боље. Неко време те бомбонице имају психолошко дејство и несрећнику се чини да му је од њих заиста све боље. А онда се нагло све уруши и постане много горе него пре почетка таквих терапија.

Е, у колонији званој Србија ми управо улазимо у фазу када бомбонице за масовну хипнозу губе своје психолошко дејство. Врх колонијалне управе почиње да личи на вашарског мађионичара чије трикове је публика прозрела и почела да звижди. Не делује више онај бескрајни низ малоумних скечева за чије епиплоге, после само неколико дана, нико више и не пита. Сећате ли се, молим Вас, оног џипа напуњеног оружјем и остављеног на рубу шуме у Јајинцима, на Авали? Сећате ли се оног воза нашараног ликовима светитеља и паролама, па тобоже послатог на Косово? Или оне наводно украдене личне карте помоћу које је отворена фантомска фирма и преко ње се вртили милиони? Или спасавања беба из сметова, на неочишћеном ауто-путу, а спасава их, наравно пред камерама, председник лично? А киднаповања оног необичног новинара код Беле Цркве банатске? Памтите ли оне силне оптужнице подигнуте на конференцијама за штампу и сва она „маркетиншка хапшења” због којих је Србија већ исплатила огромна обештећења (што се у међувремену, изгледа, претворило у још један канал за прање новца)?...

То више не делује. Људи, као да се буде из бунила, почињу да питају о чињеницама.

(...)

БУЛЕВАРОМ ХЕРОЈА СА КОШАРА

Чини се да многим данас, чак и међу Србима, није јасно шта се заиста десило 1999. године. Многи чак и међу Србима кажу да ми, ето, не можемо ништа сами и да бисмо „пропали да нам није Руса”. Зар управо 1999. година није доказ да то није

баш тако?

Данас, тачно двадесет година касније, свакоме ко има и мало соли у глави јасно је да је то била прекретничка година и ситуација. Та агресија деветнаест земаља Североатлантског пакта и херојски отпор малене Србије донели су многе пресудне преокрете у свету, видљиве и невидљиве. Још док се све то догађало било је очигледно да је смисао српског отпора и жртве много већи од Србије. Данас се чак и у рекламама за филмове говори да је српски херојски отпор 1999. пресудно убрзао успон Путина и Си Ђинпинга. Ближи се време када ће на пристојним светским универзитетима учити да је српски отпор из 1999. показао свету да нема избора: мора се супротставити и борити. Не сме се „отићи немо у тамну ноћ”. На светским војним академијама већ се изучавају генијалне и запањујуће креативне технике српске одбране, у готово немогућим условима.

Да је Србија те 1999. заиста пала „за два дана и три ноћи”, како је планирао Генералштаб Североатлантског пакта, многе ствари у свету стајале би далеко неповољније него што стоје сад. У Русији поготову. Био је то почетак промена у свету толико великих да их ни данас не можемо у потпуности сагледати.

Надам се да ће и Србија ускоро опет бити слободна и достојанствена земља, која своје хероје и мученике из 1999. неће користити као сезонски маркетиншки трик. И неће Булевар хероја са Кошара у Београду отворати да би се „медијски компензовала” издаја у Митровици, на Јарињу и Брњаку, у Бриселу.

Надам се Србији која ће Булеваром хероја са Кошара опет стићи до средишта себе саме.

ИЗВАН ЛИРСКИХ СКЛОНИШТА

У неким Вашим текстовима изнети су, како се то каже, „црни сценарији” о ономе што нас чека. Неки те текстове доживљавају као позив на буђење, неки мисле да могу бити и обесхрабрење. Како Ви то видите и какве реакције на те текстове стижу до Вас?

Нисам ни пророк ни кладионичар.

У својој бити, изнад свега сам песник. Моја оптика је превасходно књижевно подешена. Могу као сопствене потписати реченице Ернста Ренана: „Увек треба писати само о ономе што се воли. Заборав и ћутање су казна коју досуђујемо свему што је недостојно и приземно на овој шетњи кроз живот.”

Али, на нивоу историје и заједнице којој припадамо наше дужности су често другачије. У много драматично важних ствари заборав је недопустив, ћутање је недовољно. Ми тада морамо напустити своја лирска склоништа и примити на себе борбу. Само тако можемо помоћи ономе што волимо, ономе за шта вреди живети и умирати.

Текстови које помињете, као што су „Велеиздаја на расклапање” и „Патријархова вечера”, заиста садрже неке невеселе сценарије у вези са Косовом и Метохијом и расплетом српског питања на Балкану. Ти текстови писани су искључиво као упозорења, али крајња упозорења. Писани су искључиво са жељом да се остваривање црних сценарија спречи, благовременим откривањем, а не да аутор буде у праву. Писани су с намером да се помогне и онима који су ту најдиректније критиковани или упозоравани; да им се смањи простор за погубне кораке и да они буду наведени на праве, добре и за њих и за заједницу којој (ваљда) припадају. Ако ту има помоћи. (...) <

(Првобитна верзија овог текста, под насловом [„По томе ће нам бити мерено”](#), објављена је 30. марта 2019. Допуне и скраћења су од 10. маја 2023.)

Објављено: среда, 10. мај 2023, 21:40h